

Co se děje v jeho jménu

Sk 3,1-11: Petr a Jan šli o třetí hodině do chrámu k odpolední modlitbě. Právě tam přinášeli nějakého člověka chromého od narození; každý den ho posadili u chrámové brány, které se říká Krásná, aby prosil o almužnu ty, kdo tam vcházeli. Když viděl přicházet do chrámu Petra a Jana, prosil také je o almužnu. Petr spolu s Janem na něj upřeli zrak a řekli: „Pohleď na nás!“ Obrátil se k nim a čekal, že od nich něco dostane. Petr však řekl: „Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ Vzal ho za pravou ruku a pomáhal mu vstát; a vtom se chromému zpevnily klouby, vyskočil na nohy, vzpřímil se a začal chodit. Vešel s nimi do chrámu, chodil, skákal radostí a chválil Boha. A všichni ho viděli, jak chodí a chválí Boha. Když poznali, že je to ten, co sedal a žebrol před chrámem u Krásné brány, žasli a byli u vytržení nad tím, co se stalo. Protože se držel Petra a Jana, všichni se k nim v úžasu sběhli do sloupoví, kterému se říká Šalomounovo.

Sk 3,15-16: Původce života jste zabili, Bůh ho však vzkřísil z mrtvých a my jsme toho svědky. A protože tento člověk, kterého tu vidíte a poznáváte, uvěřil v jeho jméno, moc Ježíšova mu dala sílu a zdraví – a víra, kterou jméno Ježíšovo v něm vzbudilo, úplně ho uzdravila před vašima očima.

I. Co potřebuju

Životní radost i pro ty, kdo na ni nedosáhnou, a Boží milost pro všechny – tak vyjádřil Ježíš, proč přišel a čím ho Bůh pověřil. Protože taková je vůle Boží.

Životní radost i pro ty, kdo na ni nedosáhnou. Třeba když jsou moc chudí. Nebo nemocní. Nebo moc smutní. Nebo kvůli něčemu jinému. Jeden takový býval k vidění poblíž chrámu, když ho tam po ránu přátelé přinesli, protože sám chodit nemohl. Ještě že

takové přátele má. Co se mu honí hlavou (a jak dlouho už), neumím říct. A vždycky se najdou lidé, kteří počtářsky dají najevo, že takový člověk je tu prostě navíc.

Ale je tu. Zas tady sedí. Co asi potřebuje nejvíc? První myšlenka je nasnadě: vždyť nic nemá, chudák, nemám mu něco dát? Znáte asi ten pocit, když jdete ve městě kolem žebráka, i takové ty obvyklé hovory: Ať mu pomůže rodina, a jestli ji nemá, tak teda stát nebo někdo, a do toho se vždycky ozve popíchnutí: možná, že si vyžebra víc, než já za celý den vydělám prací...

Sedí tu jako každý den a tu přicházejí Petr a Jan. Když je uviděl, prosil také je o almužnu. Petr mu povídá: „Zlato ani stříbro nemám, ale co mám, ti dám.“ Ještě předtím mu řekli: „Podívej se na nás!“ a celou tu situaci tím přesunuli z počtářského přemýšlení na jinou rovinu.

Každý z nás potřebuje vědět nebo doufat, že náš život není zbytečný, že je cenný. Když se s někým na pohřbu naposledy loučíme, docenujeme, jak důležitý byl jeho vztah ke mně a můj k němu. Nepochybně to skřípalo, úplný ideál to nebyl, a přece nám to dalo něco, co peněženkou nezměříte. Jak nazvat to, co člověk potřebuje? Snad něco jako uznání. Jistotu nebo doufání, že tu pro někoho jsem, i když to moc neumím.

II. Obraz a jméno

My lidé jsme stvořeni k obrazu Božímu. Někteří jsme i pokřtěni ve jméno Boha Otce, Syna i Ducha svatého. Boží jméno je tu s námi a provází nás životem. Pořád a všude. „Podívej se na nás,“ řekli Petr a Jan, protože chtěli navázat kontakt s ním a ne jen s jeho sáčkem na peníze. „Zlaťáky a stříbrňáky nemáme, ale ve jménu Ježíše Nazaretského vstaň a chod!“ Skutečně se postavil na nohy, lidi žasli a Petr k tomu řekl něco o Ježíšovi, v jehož jménu se to stalo: „Původce života jste zabili, Bůh ho však vzkřísil z mrtvých.“

V jazyce, kterým jsou v Bibli sepsány příběhy o Ježíšovi a o apoštolech, tedy v řečtině, schází důležité slovo, které bychom

tam čekali: sloveso vzkřísit tam není. K čemu by jim taky bylo? Vždyť vyjadřuje něco, co neznáme, neumíme to popsat a vlastně si to ani představit a sotva tomu kdy porozumíme. V moderních jazycích je to jinak, už pro vzkříšení výraz máme. Ale je-li to výhoda, nevím: spojili jsme si ten pojem s různými představami a poučkami, které se na něj za ta léta navěsily, a to je někdy spíš přítěž. Vždyť původně lidé věděli, že se snaží pojmenovat něco, co pojmenovat nejde.

Vzkříšení je něco, co si lze nechat od Boha darovat a co lze prožít, ale nedá se to nijak zachytit, natož si to vynutit. Je to základ naší víry, ale s vírou už to tak je, že ať je pro vás sebepevnější, pro druhého už tu přesvědčivost nemá. Jak se dá vyjádřit, co pro vás znamená? Těžko, a tak lidi mluvili o Ježíšovi a říkali to tak, jak uměli. Říkali, že vstal nebo že ho Bůh probudil, protože taková je Boží spravedlnost: že nenechá ve spárech smrti, co do nich nepatří. A to, co se stalo Ježíšovi – jen a jen Boží mocí a ničím jiným – to snad nějak platí i pro nás. Takový je ten základ víry.

„Původce života jste zabili, Bůh ho však probudil z mrtvých a my jsme toho svědky,“ řekl Petr. Slovo svědek tu neznámá, že jsme u toho tenkrát byli, má úplně jinou náplň a míří do budoucna: jsme svědky toho, že smrtí to v Ježíšově případě nekončí, a máme naději, že moc Boha, v jehož jméno křtíme, otevírá novou naději i v případě jednoho každého z nás. Lidi si to nějak přeberou a posoudí, každý po svém, a úkolem vás coby svědka je, aby z toho, jak žijete a co je pro vás důležité, pocítili tu naději, i když už to vůbec nevypadalo dobře.

Tamtomu člověku se dostalo Boží milosti a také setkání s radostí, na niž by sám nedosáhl. „Co na nás koukáte, jako bychom to udělali my?“ řekl apoštol Petr užaslým přihlízejícím. Měl pravdu, nic takového není ani v moci apoštolů ani nikoho, kdo by chtěl nějak manipulovat lidi k víře a Boha přinutit k zázrakům. „To ne my, to způsobila víra. A víru, tu v tom člověku probudilo Boží jméno.“

III. Pozvání

Co člověk potřebuje? Životní radost, na kterou by sám nedosáhl, a Boží milost. Uznání, že tu pro někoho jsem, i když to moc neumím. Na příkladu chromého muže u chrámu to vypravěč líčí tak, že potřebuju někoho, komu stojím za pozornost a kdo mi řekne: „Ty se na mě taky podívej.“ O zlatácích a stříbrňácích tenhle vztah nebude, ale o to víc bude o Božím jménu, které nás provází a podpírá, když je to třeba.

Provázejí-li naši víru pochybnosti, není na tom nic divného, vždyť víra stojí na něčem, co ani neumíme výstižně popsat. Nevadí, tak aspoň připomínáme to, co se stalo Ježíšovi, a bereme to jako pozvání na jeho cestu: možná nebude pohodlná, ale není bez cíle ani zbytečná a on nás na ní provází.

požehnání

Svou naději vložte v Hospodina: vždyť on a jenom on z vás snímá nepravost a nesetrvává v hněvu, protože je milosrdný!

Opět se nad vámi slituje, kamsi do nenávratna odhodí váš hřích a prokáže vám milosrdenství a věrnost, jak už za dnů dávných přísahal našim prapraotcům.

A protože je to tak a protože tohle zaslíbení platí pro každého z vás, vydejte se cestou Božího zaslíbení a kéž vás na ní provází pokoj, láska, radost a naděje. Amen.